

Βέροια: Παρουσιάστηκε η παραγωγή του ΚΘΒΕ “Δεν σε ξέχασα ποτέ” σε σκηνοθεσία Μιχάλη Σιώνα (βίντεο)

 www.verianet.gr/post/57731

Η παραγωγή του ΚΘΒΕ «Δε σε ξέχασα ποτέ», σε σκηνοθεσία Μιχάλη Σιώνα παρουσιάστηκε την Τρίτη 28 Νοεμβρίου, στην «Αντωνιάδειος Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών» στη Βέροια. Μια μουσικοθεατρική παράσταση για έναν έρωτα που, μετά από πολλές περιπέτειες, αν και ανεκπλήρωτος, αναζητά δικαίωση.

Μια παράσταση για τη ζωή μιας διάσημης τραγουδίστριας που ερμηνεύει επί σκηνής 10 σεφαραδίτικα και ρεμπέτικα τραγούδια, μερικά από τα οποία γνωρίζουμε, κυρίως, από την ελληνική εκδοχή τους («Μικρός αρραβωνιάστηκα», «Πού να βρω γυναίκα να σου μοιάζει», «Μισιρλού» κ.ά.). Ένα έργο του Λέοντα Α. Ναρ, που μας θυμίζει πως οι περισσότεροι από εμάς ήμασταν κάποτε μετανάστες, τιμάει την ιστορία της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης και υπενθυμίζει πως στην πόλη αυτή κάποτε ζούσαν αδερφωμένοι Ορθόδοξοι, Εβραίοι και Οθωμανοί.

Βέροια - ΚΘΒΕ “Δεν σε ξέχασα ποτέ” 28/11/2017

Σημείωμα Συγγραφέα

Η Ζάνα, ο Γκάμπι, ο Ιντό, η Γράσια, αλλά και οι υπόλοιποι πρωταγωνιστές του έργου (γιατί για μένα όλοι οι αφηγητές της ιστορίας πρωταγωνιστούν) επαναφέρουν την ιστορική μνήμη ενός κόσμου που εξοντώθηκε βίαια και λησμονήθηκε άδικα. Θέτουν διάφορα ζητήματα: Την αδιαφορία που επέδειξαν πολλοί συμπολίτες για την τύχη των γειτόνων τους, αλλά και την έμπρακτη στήριξη που επέδειξαν άλλοι την ίδια χρονική στιγμή. Τον έρωτα, τον έρωτα που υπάρχει, είναι κυρίαρχος, ακόμη και σε συνθήκες υπέρτατης εξαθλίωσης, την ώρα που οι περισσότεροι διαρκώς καταδιώκονται, τη στιγμή που σχεδόν όλοι μάχονται, όταν η πλειονότητα εξοντώνεται, αλλά κυρίως όταν η μειονότητα επιβιώνει. Τη μετανάστευση, εξακολουθητική συνθήκη ζωής για τον εβραϊκό, αλλά και για πολλούς άλλους λαούς που δοκιμάζονται.

Όλα αυτά συνθέτουν και τη δική μου κληρονομιά. Με τα σεφαραδίτικα, που άκουγα να μιλούν στο σπίτι παππούδες, γιαγιάδες και γονείς. Με το παράπονο, βέβαια, γιατί η δική μου γενιά καταλαβαίνει πλέον λίγες μονάχα ισπανοεβραϊκές λέξεις. Με την ανησυχία της συναισθηματικής αποστασιοποίησης που ίσως στιγματίσει τις επόμενες γενιές. Αλλά και με την υπέρτατη ανάγκη διαχείρισης της μνήμης των πολλών «απόντων». Και, κυρίως, με την άνιση συχνά μάχη απέναντι σε όσους αμφισβητούν τα αναμφισβήτητα.

Η φίλη Αθηνά Βοσινάκη ήταν εκείνη που πρώτη με παρακίνησε να γράψω το έργο και

την ευχαριστώ θερμά γι' αυτό. Είπα, λοιπόν, να το δοκιμάσω: να συνδυάσω τις εικόνες, οι οποίες αφηγούνται από μόνες τους ξεχωριστά την ιστορία, τους ήχους, που αποτυπώνουν ποικίλες όψεις τους σεφαραδίτικου πολιτισμού, αλλά και την πρόζα, στην οποία «βουτώ» για πρώτη φορά.

Οφείλω θερμές ευχαριστίες στο ΚΘΒΕ για τη μέγιστη τιμή που μου επιφύλαξε, στην Ισραηλιτική Κοινότητα Θεσσαλονίκης για τη διαρκή ενθάρρυνση και στην οικογένειά μου που με στηρίζει εξακολουθητικά.

Λέων Α. Ναρ

Σημείωμα Σκηνοθέτη

Ο εγγονός. Η γιαγιά. Και οι δύο. Ανακαλούν εικόνες και εμπειρίες.

Ο ένας για να ορίσει ίσως τη σχέση του σεφαραδίτικου πολιτισμού με την ενεστώσα ζωή του, η άλλη γιατί από μικρή πάντα τραγουδούσε, πάντα αφηγούνταν.

Μια ιστορία όπου το παρόν και το παρελθόν συνυπάρχουν· ένα ταξίδι με όχημα την –όχι και τόσο πρόθυμη πολλές φορές– μνήμη. Στην περίπτωση της Ζάνα, μέσα από αναμνήσεις, στην περίπτωση του Ιντό, μέσα από λέξεις και εικόνες. Ούτως ή άλλως, ό,τι κάνουμε και λέμε στο παρόν, εξαρτάται από το πώς έχουμε αντιληφθεί το παρελθόν.

Μιχάλης Σιώνας

Έγραψαν για την παράσταση:

«Ο Λέων Ναρ, ύστερα από πέντε ερευνητικά επιστημονικά βιβλία για τη Θεσσαλονίκη και τους Εβραίους της πόλης, «βουτάει» για πρώτη φορά στην πρόζα. Γράφει ανασύροντας από τις μνήμες, εικόνες, ήχους της δικής του κληρονομιάς με τα σεφαραδίτικα που άκουγε να μιλούν στο σπίτι παππούδες, γιαγιάδες, γονείς.»

Γιώτα Μυρτσιώτη, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

«Η παράσταση ... θυμίζει πως οι περισσότεροι από εμάς ήμασταν κάποτε μετανάστες και έχει αναφορές στην ιστορία της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης και ως εκ τούτου στο μεγαλύτερο ίσως τραύμα που έχει υποστεί πληθυσμός της πόλης...»

Κυριακή Τσολάκη, Μακεδονία

«Ένας φόρος τιμής στην ισραηλιτική κοινότητα της Θεσσαλονίκης»

Πλήκα Μαρούλα, ΑΥΓΗ

«Ο Μιχάλης Σιώνας ... με τη σύζευξη μορφών τέχνης (υποκριτικής, μουσικής, τραγουδιού, χορού) και τεχνολογίας, έδωσε μέσα σε εβδομήντα λεπτά μια ολόκληρη εποχή και τις συνιστώσες της. Γιαγιά και εγγονός ανακάλεσαν εικόνες κι εμπειρίες, ζωντάνεψαν σκηνές περασμένων χρόνων, σκόρπισαν τον Ενεστώτα και τον Παρατατικό στην αίθουσα ασύμμετρα, απρόσμενα αλλά συγκινητικά και ενθουσίασαν τους θεατές. Ζωντανή μουσική επί σκηνής κι ένα έξοχο εύρημα. Κάθε επιφάνεια έγινε οθόνη, όπου προβλήθηκαν στιγμιότυπα –ντοκουμέντα, ενώ η κάμερα σε λειτουργία κατέγραφε τη δράση και την παρουσίαζε ταυτόχρονα πάνω σε τοίχο, σε έπιπλα, σε σώματα, σε μαντήλες.»

Παύλος Λεμοντζής, thesspress.gr

«...Και τόσο με άμεσο όσο και με έμμεσο τρόπο ανακινεί ένα παραμελημένο ζήτημα, για τους πατριώτες του, ένα κομμάτι αυτής της πόλης, που έσβησε για πάντα, σαν ένα τίποτα, αλλά και γενικότερα το θέμα της προσφυγιάς, και μας προκαλεί να μην εφησυχάζουμε στη λήθη, γιατί κανείς ποτέ δεν ξέρει πότε μπορεί να έρθει κι η δική του η σειρά. Όπως όμως αναδύεται από όλο το αληθινά ανθρώπινο κείμενό του, ευτυχώς, παρακαταθήκη για όλους μας δεν παύουν να παραμένουν οι ανθρώπινες σχέσεις, το γέλιο, το τραγούδι, η αγάπη!»

Βικτωρία Ιωσηφίδου, stosanidi.blogspot.gr

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία: Μιχάλης Σιώνας

Σκηνικά-Κοστούμια: Γιάννης Κατρανίτσας

Φωτισμοί: Χάρης Πάλλας

Video mapping: Κλεάνθης Καραπιπέρης

Βοηθός σκηνοθέτη: Λίλα Βλαχοπούλου

Υπεύθυνος παραγωγής: Δημοσθένης Πάνος

Διανομή: Σοφία Καλεμκερίδου, Γρηγόρης Παπαδόπουλος

Έπαιξαν επί σκηνής οι μουσικοί: Στέλλα Καμπουρίδου (καβάλ), Γιώργος Μιναχείλης (κανονάκι), Ηλίας Σαρηγιαννίδης (πολίτικο λαούτο).